

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi J. W.

przy uczestnictwie H. i M. małżonków W., T. W.

oraz Gminy i Miasta D.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 czerwca 2006r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 września 2007 r.,

zażalenia skarżącego

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 23 kwietnia 2007 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę o wznowienie postępowania wniesioną 3 kwietnia 2007 r. przez uczestnika postępowania J. W. w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej zakończonej prawomocnym postanowieniem tegoż Sądu z dnia 8 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy uznał, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, gdyż powołany w niej dowód w postaci opinii biegłego z zakresu budownictwa, podważający – zdaniem skarżącego – zasadność rozstrzygnięcia ustanawiającego drogę konieczną, powstał po zakończeniu postępowania w tym przedmiocie. Tego rodzaju dowód – w świetle stanowiska judykatury (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208) – nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania.

Sąd Okręgowy stwierdził też, że skarga została wniesiona po upływie trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c., liczonego od dnia, w którym skarżący dowiedział się o podstawie wznowienia, gdyż opinia biegłego, sporządzona na użytek innej sprawy, została mu doręczona 27 września 2006 r.

W zażaleniu J. W. domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia podnosząc, że skarga o wznowienie postępowania oparta została na okolicznościach faktycznych istniejących w trakcie postępowania o ustanowienie drogi koniecznej, które nie były mu znane przed doręczeniem opinii biegłego. Jednocześnie wskazał, że skargę wniósł w dniu 14 grudnia 2006 r., a więc z zachowaniem przepisane terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności.

Sąd Okręgowy uznał, że skarga o wznowienie postępowania złożona została przez J. W. w dniu 3 kwietnia 2007 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c. Tymczasem - jak to wynika z załączonej do zażalenia korespondencji - uczestnicy postępowania J. W. i T. W. domagali się „unieważnienia” postanowienia Sądu pierwszej instancji ustanawiającego drogę konieczną w piśmie procesowym z dnia 9 grudnia 2007 r. (k. 30 akt II Ca 185/07), które

wpłynęło do Sądu Okręgowego 14 grudnia 2007 r. Te ostatnią datę potwierdza treść wezwania wymienionych uczestników postępowania do sprecyzowania, czy wniesione przez nich pismo stanowi skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem z dnia 6 czerwca 2006 r. w sprawie II Ca .../06 oraz – w przypadku odpowiedzi twierdzącej – do usunięcia braków formalnych skargi (k. 29 akt II Ca .../07). W świetle przytoczonych okoliczności, na które powołał się w zażaleniu skarżący, nie można odeprzeć zarzutu wadliwości wyrażonej przez Sąd Okręgowy oceny, że skarga o wznowienie postępowania wniesiona została po upływie przepisanego terminu. Jeśli bowiem – jak twierdzi skarżący – wniesione przez niego pismo procesowe z dnia 9 grudnia 2006 r. nie zostało mu zwrócone, to nie można przyjąć, że skargę wniósł on dopiero 3 kwietnia 2007 r. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia do kwestii tej w ogóle nie odniósł się.

Trafny okazał się też zarzut kwestionujący drugą przesłankę stanowiącą podstawę zaskarżonego postanowienia

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Sąd Okręgowy przyjął, że wniesiona przez J. W. skarga oparta została na podstawie późniejszego wykrycia środka dowodowego (opinii biegłego), która to podstawa w rzeczywistości nie wystąpiła. Nie dostrzegł jednak, że skarżący w istocie powołał się na nowe okoliczności faktyczne (stan techniczny budynku) wskazując, że powziął o nich wiadomość ze wzmiankowanej opinii. W konsekwencji powołana przez skarżącego podstawa wznowienia pozostała poza zakresem badania Sądu w ramach wstępnej kontroli skargi na podstawie art. 410 k.p.c. Błędna kwalifikacja wskazanej w skardze podstawy wznowienia postępowania uniemożliwia prawidłowe przeprowadzenie takiej kontroli.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.